

Нічний споглядач

КУПИТИ

ТІКАЙ! ХОВАЙСЯ! ТРЕМТИ...

Уночі хтось проник у будинок. Вона чує важкі повільні кроки сходами. Бачить, як у коридорі з'являється чоловіча постать... Тихенько розбудивши маленьких сина й доньку, жінка втікає з ними до старої частини будинку, де ховається у крихітній таємній кімнаті за стіною. Чоловік шукає їх, заглядаючи в усі кутки...

У задушливій темряві тісного сховку мати намагається зберігати спокій і вгамувати дітей, коли він спокушає їх видати себе.

Допомоги чекати марно. Ніхто не прийде в цей дім. Ніхто, крім жахливих привидів минулого.

У будинку хтось був.

Вона стояла в темній кімнаті сина. Крізь відчинені двері й довгий коридор виднівся майданчик крутих сходів з кухні, залитий тьмяним світлом електричного нічника.

Його вмикали, щоб діти бачили сходи під час своїх нічних мандрів. Щоб не падали, тихо й безпорадно, простуючи вночі зі своїх кімнат до батьківської спальні в пошуках води, заспокоєння або після того, як намочать ліжко.

Старий будинок пропускав вітер зі свистом і скрипом у балках. Звуки, з якими будинок зустрічав натиск бурі, її уривчастий подих, були знайомі. Але крізь усе це долинув шум, який прикував її до місця. Також знайомий, але не о цій порі. Не тоді, коли вона була впевнена, що лише одна в домі не спить.

У короткому затишші між поривами морозного вітру почувся скрип чогось важкого на сходах.

«Тобі ввижається».

Її донька спала в сусідній кімнаті. Син уже заснув, за кілька кроків від неї.

Надія, що це її чоловік, на мить окрилила.

«Припини. Це неможливо».

Але це могла бути донька, яка знову ходила уві сні. Вони замкнули двері доньчиної кімнати, що вели до старих парадних сходів — надто небезпечного місця, щоб дозволити їй блукати там наосліп. Але, можливо, донька вибралася зі спальні крізь інші двері. Ті, які вони залишили незамкненими, попри сомнамбулізм дівчинки та небезпеку кухонних сходів. Ті, які не зачиняли, щоб донька могла скористатися ванною вночі. А ще щоб розуміла: вона вже велика дівчинка, вони довіряють їй, а вона має довіряти собі.

« Так, це все пояснює! І ти б не почула, як увімкнулася радіоняня».

Її чоловік встановив за незамкненими дверима доньчиної спальні радіоняню, що спрацьовувала на рух, — після того, як три ночі поспіль

маленька дівчинка опинялася біля їхнього ліжка, нерухомо та безпробудно стоячи в темряві.

— Що я можу сказати? — чоловік знизав плечима. — Камери — це те, на чому я знаюся.

Клац, ш-ш-ш, біл! Монітор у їхній спальні оживав, і на екрані з'явилася донька, розмита та знебарвлена, а в її сітківках, мов у тварини, відбивалося світло. Один з батьків (вона, завжди вона) уставав і перехоплював дівчинку, перш ніж та встигне випадково поранитися. Вона відводила її назад у ліжку, відкидала темне волосся з-перед порожніх розплющених очей, безвольного рота, й сиділа поруч, доки та знов не лягала на подушку.

«Певно, це вона. Ходить уві сні».

І все ж вона не могла змусити себе ворухнутися. Не могла відірвати очей від віддаленого нічника. Частина її пам'ятала, що доньчині кроки на тих сходах звучать інакше. Частина визнавала, що за всі свої нічні блукання донька ніколи не спускалася сходами. А звуки лунали саме зі сходів.

У голові промайнули викривлені рядки одного з тих без кінця перчитуваних дитячих віршиків, які тепер пронизували її свідомість.

«Якби рибками були наші забаганки,

Кожен день мали б ми рибу на сніданки».

Тихий удар, пауза. Миттева й цілковита зміна думок:

«Він ударився головою».

Так іноді траплялося з людьми, необізнаними з дивацтвами старого будинку. Кожен, хто був вищий за метр вісімдесят, мусив схиляти голову або пригинатися, щоб на повороті сходів не вдаритися об низький зріз стелі.

Почувся тонкий скрегіт — незнайомиць оговтався і рушив далі.

Вона побачила пальці, які обплели поруччя, мов білі павучі лапи.

Незваний гість повільно підіймався, доки не ступив на верхню сходинку. Його риси були розмиті темрявою і сяйвом нічника за спиною. Якоїсь миті, дивлячись на той силует, вона побачила свого чоловіка. Розтулила рота, щоб гукнути його, спитати, як він потрапив додому.

«Але твій чоловік не вдарився б головою. Не настільки високий».

І з цією думкою прийшла ясність. Фігура, розмита по краях, виявилася незнайомцем.

«Це чоловік».

Він був високий. Руки вільно звисали, через що видавалися довгими. Його присутність мала віддалено знайомий гіркий присмак чогось зіпсованого й тухлого, що вона куштувала раніше, але точно пригадати не могла.

«Впізнаєш його? Хто він?»

Він схилив голову й крізь довгий коридор вдивлявся у згусток темряви, де стояла вона.

Об'єктивно вона розуміла, що він не може її бачити.

Скільки разів вона стояла на тому ж місці, у цій самій позі? Скільки разів вдивлялася в темний косий коридор до найстарішої частини будинку, у синову кімнату, — туди, де саме зараз стояла вона? Намагаючись розгледіти в нічній темряві, чи відчинені двері, чи стоїть за ними її маленький хлопчик, і жодного разу не бачила нічого, окрім тіні. Адже той нічник на сходовому майданчику над самою підлогою, хай який слабкий, сліпив її: вона нічого не бачила за межами його тьмяного світла. Щоразу вона мусила підійти майже до самих дверей сигової спальні, щоб упевнитись: так, її син там, знову вибрався з ліжка й мовчки дивиться на неї. Замість того, щоб міцно спати.

«Це світло має — повинно — засліпити його».

У тінях нічника обличчя чоловіка скидалося на череп.

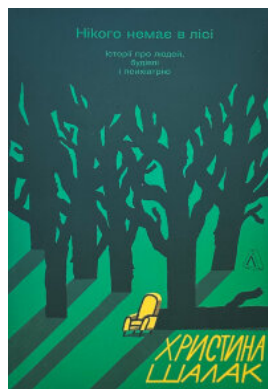
Із суцільними чорними дірками на місці очей. Світло чіплялося за його губи, окреслюючи широку усмішку. Він видавався неприродно кремезним. Просто величезним: здавалося, що його рот, ніздрі, вуха — і ті були наповнені плоттю.

Їй забракло повітря. Від реальності його присутності, його людських рис їй перехопило подих. Коротке пісочне волосся стирчало навсібіч, наче в дитини після сну. Темна сорочка була наполовину заправлена. Він переступив з ноги на ногу. Почухав ніс, а тоді потер голову там, де, певно, вдарився.

Рекомендована література

[Пасажи́р №23](#)

[Нікого немає в лісі.
Історії про людей,
будівлі і психіатрію](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ